

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/635/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714201428
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3714201428.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: Profi Credit Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, proti odporcovi V. R., bytom F. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, zastúpený JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom so sídlom v Bratislave, Zámocká č. 36, o zaplatenie sumy 610,83 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 22. mája 2014, č.k. 4C/117/2014-31, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplatenia sumy 610,83 eur s príslušenstvom. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 37 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka a ďalej ust. § 4 ods. 1, 2 zák.č. 258/2001 Z.z. a ďalej ust. § 261 ods. 3 písm. d/ a § 497 Obchodného zákonníka a tiež § 52, § 53 ods. 1, 6 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa uviedol, že zmluvou sa navrhovateľ v rámci predmetu svojej činnosti zaviazal poskytnúť odporcovi ako fyzickej osobe nepodnikateľovi peňažné prostriedky a odporca sa tieto zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach. Navrhovateľ súdu predložil zmluvu o revolvingovom úvere, z obsahu ktorej je zrejmé, že odporcovi mal byť poskytnutý úver vo výške 847,74 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že súd mal za preukázané, že navrhovateľ uzatvoril s odporcom zmluvu o úvere, na základe ktorej odporcovi poskytol 1.020,- eur pri ročnej úrokovej sadzbe 70,01%, súd považuje túto zmluvu v časti dohodnutých úrokov za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. Súd považuje za vhodné uviesť, že výška úrokov nezávisí len od dohody účastníkov zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pri jej dojednaní je potrebné aplikovať § 3 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého výkon práva a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Neprimerane vysoké úroky sú všeobecne považované za rozpor s dobrými mravmi. Je teda úlohou súdu, aby po zvážení okolností každého prípadu posúdil, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je alebo nie je v súlade s dobrými mravmi. Pri dojednaní úrokov zo spotrebiteľského úveru koná v súlade s dobrými mravmi len veriteľ, ktorý požaduje od dlžníka úrok v primeranej výške. Neprimeranou je výška úroku, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru obvyklú v dobe dojednania, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovými sadzbám uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov (viď rozhodnutie NS SR, sp.zn. 5Cdo 26/2011). Podľa priemerných úrokov z úverov obchodných bánk zverejnených Národnou bankou Slovenska bol pri nových spotrebiteľských úveroch so splatnosťou 1 až 5 rokov priemerný úrok vo výške 47,39%. Zo zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že medzi účastníkmi bola dohodnutá ročná úroková sadzba 70,01%, teda o 22,62% vyššia ako priemer. S poukazom na

uvedené súd považoval dojednanú výšku úrokov z úveru za rozpor s dobrými mravmi a teda úverová zmluva je neplatným právnym úkonom; plnenie na základe takejto zmluvy súd považuje za bezdôvodné obohatenie, ktoré musí odporca, ktorý plnenie prijal vydať v zmysle § 451 OZ. Z karty klienta, ktorú mal, mal súd za preukázané, že odporca prijal plnenie vo výške 847,74 eur, uhradil 1.272,57 eur, takže navrhovateľovi z titulu bezdôvodného obohatenia nedlhujú žiadnu sumu a preto súd návrh zamietol. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Keďže v danom prípade navrhovateľ svoj nárok dôvodil neplatným právnym úkonom, súd neprihliadol na podanie odporcu zo dňa 13.05.2014.

Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal, aby krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie, prípadne zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uplatnil si náhradu trov konania. Poukázal na tú skutočnosť, že otázka výšky odplaty za požičanie peňažných prostriedkov bola ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere upravená osobitnými ustanoveniami a to § 53 ods. 6 OZ, ktorý predstavuje lex specialis. Poukázal na § 3 ods. 10 zák.č. 258/2001 Z.z., z ktorého vyplýva, že odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády podľa § 1 ods. 1 Nariadenia vlády 238/2008 Z.z., výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru s výnimkou podľa ods. 2 nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona a súčasne nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá štvornásobku hodnoty váženého priemeru, priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z príslušného nariadenia vlády potom vyplýva, že RPMN bola v tom čase vo výške 76% pre spotrebiteľské zmluvy a preto potom nemožno hovoriť, že výška odplaty, teda úrokov je v rozpore s dobrými mravmi. Aj za predpokladu, že by výška RPMN bola stanovená v rozpore s nariadením vlády, nie je možné, aby súd určil za neplatnú celú odplatu veriteľa. Mal preto za to, že zamietnutie návrhu v časti odplaty je v rozpore s cit. ustanovením zákona o spotrebiteľských úveroch a preto takéto rozhodovanie súdu je v rozpore s čl. 2 Ústavy SR a porušením povinnosti súdu rozhodovať na základe zákona.

Následne podaním zo dňa 22.08.2014 navrhovateľ súdu oznámil, že vzhľadom k tomu, že odporca nárok v časti istiny plne uznáva, čo do dôvodu a výšky, žiadali, aby súd vydal rozsudok pre uznanie, na základe ktorého bude odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi sumu 610,83 eur s úrokom z omeškania, trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

Podaním zo dňa 19.09.2014 zahlásil vstup do konania ako vedľajší účastník na ochranu a podporu práv odporcu Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov s tým, že na výzvu odvolacieho súdu žiaden z účastníkov nenamietal vstup vedľajšieho účastníka na strane odporcu do konania a preto odvolací súd konal s týmto vedľajším účastníkom v odvolacom konaní.

Krajský súd ako súd odvolací prejednávajúcu vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. z týchto dôvodov:

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a k odvolacím námietkam navrhovateľa dodáva nasledovné:

Odvolací súd v súvislosti s odvolacími námietkami navrhovateľa zdôrazňuje, že zmluvné úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov a to bez ohľadu na to, či sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere alebo inú spotrebiteľskú zmluvu, podliehajú súdnej kontrole vo svetle imperatív dobrých mravov (§ 39 OZ). Pokiaľ ide o to, že prvostupňový súd pri posudzovaní súladnosti dojednaných úrokov z úveru s dobrými mravmi postupoval tak, že tieto porovnal s úrokmi, ktoré v danom čase požadovali banky na území Slovenskej republiky za obdobné úvery, odvolací súd nemá proti takémuto postupu žiadne výhrady a schvaľuje ho. Posudzovanie súladnosti, resp. rozporu nejakého konania s dobrými

mravmi, nie je a nemôže byť otázkou nejakých exaktných postupov, ktoré sú definované v zákonných ustanoveniach. Občiansky zákonník ani iný právny predpis neobsahuje legálnu definíciu pojmu dobré mravy. Právna teória a ustálená súdna prax pod pojmom dobré mravy rozumie pravidlá morálneho charakteru všeobecne platné v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie, pričom tieto pravidlá ako súhrn určitých etických a kultúrnych noriem spoločnosti sú všeobecne uznávané a je daný všeobecný záujem na ich rešpektovaní. Dobré mravy netvorí pevný a uzatvorený normatívny systém, ale sú skôr merítkom etického hodnotia konkrétnej situácie a jej súladu so všeobecne uznávanými pravidlami slušnosti a poctivého konania. V tomto zmysle sa odvolaciu súdu javí namiesto dojednanie o úrokoch z konkrétneho úveru porovnať z inými obdobnými úvermi, ktoré v danom mieste a čase boli poskytované inými veriteľmi. Výsledok takéhoto porovnania potom môže byť podkladom pre posúdenie, či dojednanie úrokov z úveru v danej konkrétnej situácii nie je v takom rozpore s pravidlami slušnosti a poctivého konania, že musí byť vyhodnotená ako rozporná s dobrými mravmi.

V predmetnej veci dohodnutý úrok z úveru 70,01% ročne presahoval úroky, za ktoré v tom čase poskytovali peňažné ústavy úvery a ktoré sa podľa štatistických údajov zverejnených na internete pri obdobných úveroch poskytovali ročne vo výške 47,39%. V danom prípade ako už bolo vyššie uvedené ročný úrok dohodnutý medzi účastníkmi predstavoval 70,01%, čo je o 22,62% vyššie ako bol priemer. Aj keď v prípade tzv. nebankových subjektov možno pripustiť isté navýšenie úrokovej miery úveru oproti bankám a to najmä z dôvodu, že úvery poskytujú aj menej bonitným klientom a musia počítať s vyššou mierou nesplácaných úverov, tak takéto zvýšenie úrokov je mimo akejkoľvek rozumnej miery a súd takémuto dojednaniu nemôže poskytnúť ochranu. Podľa názoru odvolacieho súdu sú teda zmluvné úroky za poskytnutý úver dojednané v zmluve o spotrebiteľskom úvere neprimerané a v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ a preto odporca nemá povinnosť tieto navrhovateľovi zaplatiť.

Odvolací súd ďalej poukazuje na vecnú nesprávnosť odvolacích tvrdení navrhovateľa. Navrhovateľ uvádza, že v danom čase bola max. výška odplaty za rovnaký spotrebiteľský úver z hľadiska výšky úveru a dobu splatnosti úveru určená podľa Nariadenia vlády 238/2008 Z.z. na 76% a teda dohodnutý úrok 70,01% ročne túto neprekračuje. Toto sa nezakladá na pravde. V prvom rade max. výška odplaty určená podľa uvedeného nariadenia pre ostatné spotrebiteľské úvery poskytnuté do výšky 1.500,- eur vrátane so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov, čo je prejednávaný prípad je 48,58% a nie navrhovateľom uvádzaných 76%. Okrem toho z takto určenou max. výškou odplaty nemožno porovnávať účastníkmi dojednaný úrok z úveru vo výške 70,01%, keď tento bol dojednaný ako ročný úrok. Dojednanie úrokov z úveru v zmluve účastníkov je tak v rozpore s maximálnou výškou odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru podľa Nariadenia vlády č. 238/2008 Z.z.. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

V prejednáwanej veci rovnako neobstojí námietka navrhovateľa v tom smere, že súd prvého stupňa mal v prejednáwanej veci vydať rozsudok pre uznanie, pretože súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že keďže navrhovateľ odôvodnil svoj nárok neplatným právnym úkonom, súd nemohol prihliadnuť na podanie odporcu zo dňa 13.05.2014.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu ich náhrada priznaná nebola, pretože títo nepodalí návrh na priznanie náhrady trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.